

Wissenschaft an der Universität Mannheim. – Teil I. – Mannheim: Universität Mannheim, 1968. – 114 s.

36. Politik in der Bundesrepublik. Eine Untersuchung unter Studenten und Jugendlichen / Hrsg. von Lehrstuhl für Politische Wissenschaft an der Universität Mannheim. – Teil II. – Mannheim: Universität Mannheim, 1968. – 70 s.

37. Provokationen: die Studenten- und Jugendrevolte in ihren Flugblättern 1965–1971 / Hrsg. von J. Miermeister. – Darmstadt: Luchterhand, 1980. – 277 s.

38. Rebellion der Studenten oder die neue Opposition / Hrsg. von U. Bergmann, R. Dutschke, W. Lefevre, B. Rabehl. – Hamburg: Rowohlt Taschenbuch Verlag, 1968. – 190 s.

39. Rudi Dutschke. Aufrecht Gehen. Eine Fragmentarische Autobiographie / Hrsg. von U. Wolter. – Berlin: Olle und Wolter, 1981. – 208 s.

40. Rudi Dutschke. Die Revolte. Wurzeln und Spuren eines Aufbruchs / Hrsg. von G. Dutschke-Klotz, J. Miermeister. – Hamburg: Rowohlt, 1983. – 332 s.

41. Rudi Dutschke. Jeder hat sein Leben ganz zu leben. Die Tagebücher 1963–1979 / Hrsg. von G. Dutschke-Klotz. – Köln: Kiepenheuer & Witsch, 2003. – 256 s.

42. Rudi Dutschke. Mein langer Marsch: Reden, Schriften und Tagebücher aus zwanzig Jahren / Hrsg. von G. Dutschke-Klotz. – Hamburg: Rowohlt, 1980. – 226 s.

43. Ruetz M. 1968: ein Zeitalter wird besichtigt / M. Ruetz. – Frankfurt am Main: Zweitausendeins, 1997. – 389 s.

44. Schneider P. Rebellion und Wahn: mein 68; eine autobiographische Erzählung / P. Schneider. – Köln: Kiepenheuer & Witsch, 2008. – 364 s.

45. Sommersemester 1968. Eine Dokumentation / Hrsg. vom Rektor der Freien Universität. – Berlin: Freie Universität Berlin, 1968. – 130 s.

46. Spiegel Spezial. Die wilden 68er: Die Spiegel-Serie über die Studentenrebellion / Hrsg. von R. Augstein – Hamburg: Spiegel-Verlag, 1988. – 90 s.

47. Springer enteignen? Materialien zu einer Diskussion / Hrsg. vom Republikanischen Club. – Berlin: Argon, 1967. – 73 s.

48. Studenten und die neue Universität. Gutachten einer Kommission des Verbandes Deutscher Studentenschaften zur Neugründung von Wissenschaftlichen Hochschulen. Verband Deutscher Studentenschaften / Hrsg. von O.–L. Brintzinger. – Bonn: Verband Deutscher Studentenschaften, 1962. – 93 s.

49. Studenten und Presse in Berlin. Eine Untersuchung der Berichterstattung in Zeitungen und Zeitschriften über die Unruhen in Berlin am Freitag am 2. Juni 1967, und deren Hintergründe. – Berlin: Axel-Springer Verlag, 1967. – 46 s.

50. Studentenbewegung 1967–1969: Protokolle und Materialien / Hrsg. von W. Frank. – Hamburg: Roter Stern Verlag, 1977. – 337 s.

51. Vaterland, Muttersprache: deutsche Schriftsteller und ihr Staat seit 1945 / Hrsg. von K. Wagenbach. – Berlin: Wagenbach, 1979. – 350 s.

52. Wie der Stein ins Rollen kam: vom Aufbruch in die Revolte der sechziger Jahre / Hrsg. von V. Brandes. – Frankfurt am Main: Brandes und Apsel, 1988. – 197 s.

*Gusieva N. Yu., PhD, Associated Professor,
Department of Philosophy and Social Sciences Kyiv
National University of Trade and Economics
(Ukraine, Kiev), ng_deutsch@ukr.net*

The study of the history of the student protest movement in the Federal Republic of Germany in the sixties of the twentieth century: source-study aspect

The article provides a review and a comprehensive analysis of German sources of history of formation and development of the student protest movement in the Federal Republic of Germany (FRG) in the sixties of the twentieth century of diverse origin and content. Using various scientific approaches, the author identifies the main groups of sources related to the history of the student protest movement: collections of published documents, eyewitness accounts, correspondence, rhetoric and speeches of the leaders of the movement, memoirs, results of sociological research, chronicles and photographs, media materials which allow to perform a thorough investigation of the chronology and the peculiarities of the student protest movement in the Federal Republic of Germany in the sixties of the twentieth century.

Keywords: The Federal Republic of Germany (FRG), Western Berlin, student's protest movement, youth movement, source base.

* * *

УДК 94(477)/092

Котов С. М.,
здобувач, Центр дослідження українсько-польських відносин Інституту українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України (Україна, Львів), inukr@inst-ukr.lviv.ua

**ДІЯЛЬНІСТЬ ТОВАРИСТВА «СОКІЛ»
В УМОВАХ ПОЛІТИЧНОЇ СИСТЕМИ
ДРУГОЇ РЕЧІ ПОСПОЛИТОЇ**

Проаналізовано діяльність сокільських товариств у контексті суспільно-культурних та політичних процесів у Галичині упродовж міжвоєнного періоду ХХ ст. Охарактеризовано організаційну структуру українського сокільського руху, визначено основні напрями діяльності сокільських гнізд, на конкретних прикладах показано співпрацю «Сокола» з іншими національно-культурними організаціями, а також з'ясовано вплив сокільства на формування світогляду українців Галичини. Відзначено, що пропагуючи героїчний шлях Легіону Українських Січових Стрільців, вишановуючи веліч І. Мазепи, М. Шашкевича, Т. Шевченка, І. Франка та цінуючи їхнє значення у національному відродженні, соколи через комплекс національно-патріотичних заходів утверджували у свідомості українців краю віру в необхідність боротьби за національні права. Доведено, що спортивна, національно-культурна діяльність сокільських товариств в Галичині, в осередках української еміграції в Європі, Південній Америці у міжвоєнний період ХХ ст. мала важливе значення для піднесення рівня національної свідомості, збереження національної пам'яті та консолідації українців.

Ключові слова: «Сокіл», ідеологія, спорт, патріотизм, національний світогляд.

Наприкінці ХІХ ст. до Галичини із Чехословаччини проникає сокільська ідеологія. Уже на початку ХХ ст. сокільські товариства відіграли важливу роль у процесі утвердження національної свідомості, консолідації українців, адже поєднуючи спортивну і національну складову у своїй діяльності, товариства стали одними з осередків, навколо яких гуртувалася українська молодь. Більше того, в умовах бездержавності сокільські організації спільно з іншими національно-культурними та спортивними товариствами виконували державну функцію фізичного виховання українців. Об'єднуючи різні соціальні групи населення, через фізичну культуру вони плекали патріотизм, суспільну активність та дисципліну, громадську відповідальність та моральність.

Дослідження історії діяльності українських сокільських товариств, як феномена суспільно-культурного життя Західної України та еміграції, становить значне наукове, пізнавальне та суспільне зацікавлення. Воно зумовлене передусім метою, завданнями, змістом діяльності, які виходили з тогочасних потреб національного руху: формування гармонійно розвиненої особистості, національно свідомого, загартованого душою і тілом, борця за визволення українського народу, здобуття незалежної держави. Основна мета статті, джерельну основу якої становлять архівні матеріали та спогади членів сокільських гнізд, – охарактеризувати особливості діяльності товариства «Сокіл-Батько» упродовж міжвоєнного періоду ХХ ст.

Перші загальні збори товариства «Сокіл-Батько» після рішення Ради послів держав Антанти відбулися 21 квітня 1923 р. [4, арк. 10]. У зверненні організаційної секції «Сокола-Батька» до українського громадянства за підписом Нестора Ниціва, Володимира Гафтковича підкреслено складні політичні і економічні умови діяльності товариств: «Війна, опісля роки повоєнного упадку полишили страшні сліди, не лише на нашій населенню та його майні, але й на ниві сокільської організації. Праця десятків літ ведена серед найтяжчих відносин, окуплена кривавим потом, – знівечена. Наші сокільські організації здвигнені жертвами і трудами

цілого народу, здержані у своїй діяльності і тільки де-не-де починають відроджуватися» [4, арк. 10].

Українців закликано відновити діяльність сокільських організацій «тим більше, що відносини в краю уложилися настільки, що статуту «Сокола» затверджують усі три воеводства Східної Галичини і без всякого страху можна приступити до праці. Хто не схоче приложити своїх рук до праці, цей допуститься національного злочину» [4, арк. 10]. Старшина «Сокола–Батька» 26 грудня 1922 р. розповсюдила лист до прихильників товариства за підписом тимчасового голови організаційної секції «Сокола–Батька» Степана Магальяса. У ньому інформовано, що організаційна секція поставила своїм завданням відновити усі сокільські передвоєнні гнізда.

Однак масовий сокільський рух після Першої світової війни, польсько–української війни відновити було складно. Відгукувалися, в основному, представники старшого покоління, члени передвоєнних соколів, а також духовенства. Невтішну тенденцію підтверджує статистика. Так, для прикладу, якщо у 1923 р. засновано або відновлено 20 товариств (ліквідовано – 30, діяли 45 товариств), то у 1924 р. засновано 1 товариство і ліквідовано 2. Не кращою була ситуація у 1925 р., коли засновано / відновлено 13 товариств, ліквідовано 15 [1, с. 88]. За словами Степана Гайдучка, «по нашій програній війні (в часі цієї війни ні одно товариство не проявляло діяльності) – в році 1920 працює лише сам «Сокіл–Батько». Суспільність краю була занята повоеєними турботами, та немала настільки духовної рівноваги, щоб зайнятися відбудовою організації. До цього стояли на перешкоді тяжкі адміністраційні відносини, що від'ємно відбивалися на нашому культурному житті» [1, с. 88].

Звітуючи про діяльність товариства «Сокіл–Батько» у 1922 р. М. Заячківський зазначив, що «вона не розвинулась як слід, а то будьто з причин пануючого режіму в краю, будьто із–за браку фондів» [6, арк. 4]. Водночас він закликав учасників з'їзду підтримати кроки старшини «Сокола–Батька» щодо організаційної розбудови товариства в Галичині. Згодом, на засіданні старшини 25 квітня 1923 р. С. Гайдучок розкритикував атмосферу, яка панувала на загальних зборах: «Взагалі Загальні збори відбулися так, немов би тільки для того, щоби відбулися. Також відносно організації ніхто і словом не згадав. Нема нікого, хто б поїхав на село, філії відновляються самочинно, бо зі сторони Сокола–Батька досі не було відповідного заклик» [6, арк. 12].

Як результат, 4 листопада 1923 р. скликано надзвичайні загальні збори «Сокола–Батька» для ухвалення змін статуту [9, арк. 8]. У попередній редакції п. 1 статуту товариство засновувало філії в Галичині та Буковині. Збори ухвалили редакцію цього параграфу наступним чином: товариство засновує філії в межах Другої Речі Посполитої. Проте, незважаючи на результати загальних зборів, на засіданні старшини «Сокола–Батька» 20 грудня 1923 р. знову актуалізував питання зміни статуту [6, арк. 17].

Проблема статуту було обговорено й 20 лютого 1924 р. на засіданні старшини товариства. Голова «Сокола–Батька» М. Заячківський констатував «пропажу» статуту та запропонував змінити старий основоположний документ для чого попросив В. Кузьмовича

«вирішити дану проблему» [6, арк. 21]. Оскільки польська влада не дозволяла реєструвати місцеві осередки «Сокола–Батька», із внесенням змін до основоположного документу товариства було вирішено почекаати.

Важливим етапом в оформленні організаційної структури товариства стало ухвалення у 1926 р. правильника організаційної секції, в якому задекларовано об'єднання організаційної і «пожарничої» секцій в єдину організаційну (складалася з голови, заступника голови, секретаря і референтів). Членами секції могли бути лише члени товариства. Водночас встановлено межі кількісного складу: нижня межа – 5, верхня – 15 [4, арк. 5].

Організаційна секція поділила свою працю між окремими референтами. До організаційного референту належали «справи організаційні, пожарничі і руханкові для цілого краю». Йому підлягала організаційна колегія, що складалася: з крайового референту; референту для Львова і повіту, провідника інструкторів пожарних; провідника інструкторів руханкових; технічного провідника. Крім організаційного референту передбачався референт пропаганди і правний заступник [4, арк. 6].

Реформування організаційної структури товариства продовжила нарада старшини, яка відбулася 6 лютого 1927 р. Після організаційного реферату В. Гафтковича виступив голова товариства М. Заячківський, який підкреслив, що «лиш карність і порядок, це ті спроби, які приводять до цілі, тому кожний сокіл ці два слова мусить запам'ятати і мати їх у душі. Мусить також бути однозгідність в однострою і відзнаках, і в діяльності товариств. Всі мусять пам'ятати, що до праці треба рук і грошей, тому треба старшину «Сокола–Батька» підпомагати і в праці і грошево. Вийшов вже підручник пожарництва – вийшов пізно, бо не було грошей. Організація добула кредит. Пожарництво треба вести з порядком. Число гнізд побільшалось в останнім часі у вісім разів. Площа не викуплена і цілий край мусить допомогти викупити український город. Март місяць – це час викуплення українського городу. Город конечно потрібен для розвивання спорту і українська молодь тут може мати свої площі» [10, арк. 3].

Надалі інтенсивність нарад не зменшувалася, проте більшість із них не приносили реальних плодів. Ситуація змінилася у 1927 р., який став одним із найкращих післявоєнних років для українського сокільства. Після дозволу влади «основати сокільські товариства, українське чинне громадянство перейняте благородними ідеями Сокола і його традицією, з повним запалом кинулося до оснування сокільських гнізд і тут можна було переконати наглядно о могутності ідеї українського сокільства. Ге й би за ударом чародійної різки засновано в часі кількох місяців 1926 р. кілька сот сокільських гнізд, а на їх чолі поставлено найактивніший елемент українського громадянства» [10, арк. 19].

Наступний – 1928 рік старшина «Сокола–Батька» присвятила пам'яті полеглих українських героїв у Першій світовій війні. У зв'язку з цим старшина видала наказ: «1. Всі сокільські товариства відбудуть з тої нагоди місцеві свята. 2. Всі повітові сокільські осередки відбудуть також повітові свята. Поряд з

цим, запропоновано програму місцевих свят: урочиста панахида за полеглих героїв, репетиція вправ, національний гімн, спортивні вправи соколів і сокілок вільноруч, вправи доросту хоруговками, чвіркові вежі соколів, забави та ігри доросту, вправи списками. Повітові осередки в порозумінні і співпраці з Комітетом охорони воєнних могил зобов'язані були відкрити пам'ятник або пропам'ятну таблицю [2].

Унормування роботи товариства дозволило наприкінці 1920-х рр. розпочати підготовку до крайового здвигу. На загальних зборах (1928 р.) С. Гайдучок повідомляв: «Здвиг зв'язаний з 35-літтям існування не лише «Сокола-Батька», але взагалі сокільства... На репрезентаційний здвиг треба коло 15000 зол., які вернутися або пропадуть. Край мусить помощи фінансово. Треба звернутися до Краєвих фінансових центрально по гроші, бо здвиг дає моральну піддержку цілій нації» [10, арк. 3].

Наголошено, що «під час здвигу треба зладити сокільську виставку. Треба зібрати фотграфічні альбоми поодиноких гнізд..., заборони влади, діаграми вправляючих, признання потреби заслужених для сокільства людей, прапори і инше. Ми не маємо першого сокільського однострою кавової краски. Треба його відшукати. Поодинокі округи повинні подати списи кілько членів сокільської орг-ції брало участь у війнах, щоби можна було уложити діаграми участі сокільства у визвольних змаганнях» [10, арк. 4]. У дискусії лунали заклики про те, що «поодинокі округи повинні самі подбати о знижці чи навіть потяги», необхідно подбати, щоби міста і села «приготовлялися до приїзду і складали гроші на дорогу», всюди були комітети здвигу, а у Львові було «де відпочити і також з'їсти, подбається о провідників, щоби спровадити по Львові» [10, арк. 4]. Зрештою, усі погодилися, що «здвигови мав би бути посвячений цілий рік.

Отже, на крайовій нараді сокільських голів і начальників восени 1928 р. вирішено організувати крайовий здвиг в черені 1929 р. у Львові. Проте виконати цю постанову не вдалося з різних причин: «Листопадові події, труси й арештовання в 1928 р. зараз в початках витиснули своє п'ятно на підготовку проектованого здвигу. Пізна весна й не можливість з цього приводу належного вивчення прав, коли возьмемо під увагу, що праця в численних сокільських гніздах під час зими майже спить задля браку руханкових саль, мала також немалий вплив на відступлення від ухваленого проекту. Найбільше зі всіх причин зашкодила нам велика опіка влади в 1929 р., якої ви слідом було порозв'язування сильніших гнізд, з яких-небудь причин, як також накладання грошевих кар за ношення сокільських одностроїв. І то не тільки на побратимів, але навіть на сестер за ношення однакових червоних хустинок» [10, арк. 19]. З наведених причин, замість проектованого здвигу, організовано сокільське свято 21–22 вересня 1929 рр. на площі «Сокола-Батька» [10, арк. 20].

Пацифікація та антиукраїнська спрямованість центральних органів влади децю пригальмувала діяльність «Сокола-Батька» у першій половині 1930-х рр. Чи не найінтенсивнішу діяльність у цей період проводила руханкова секція товариства. На всі заплановані і підготовлені організаційною секцією курси, руханкова

секція направляла інструкторів, які властиво «переводили ці курси, вчили призначених руханкових вправ і виповнювали руханкову програму курсу. У цей спосіб вишколювала секції начальників і провідників вправ для поодиноких товариств, підготовлювала вправи на сокільські свята і тим самим поширювала не словом, а ділом зрозуміння руханки і сокільської ідеї» [7, арк. 27]. Низку курсів представниками руханкової секції проведено у Львові (Т. Білостоцьким, С. Коцюбою, Д. Коцюбівною, М. Трілем, Я. Білостоцьким). Спортивну частину курсів проводив О. Верхола, а рятівництво і гігієну – Б. Макарушка [7, арк. 7].

Сокільські курси, які тривали 2 – 5 дні були присвячені «коротким викладам з обсягу тілесного виховання, а в переважній частині виучуванню руханкових вправ. Попри руханку відбувалася теоретична і практична наука пожарництва, а також справи організаційно-сокільські, рефровані представниками даних секцій» [8, арк. 44]. Відзначимо, що плани курсів були опрацьовані С. Гайдучком надзвичайно ґрунтовно. Як інструктори від імені секції для організації сокільських свят і перевірки діяльності товариств виїжджали до окремих сокільських товариств Львівського повіту М. Коцюбівна, О. Крамаржівна, Л. Зайшла, О. Баб'яківна, Я. Конрадівна, І. Яремочівна, А. Верпановська, О. Дrajньовський, С. Коцюба, Т. Білостоцький, Б. Собків, Р. Турко, Я. Білостоцький, Р. Басараб, М. Боярський, В. Мигович, В. Масюк та ін. [8, арк. 13].

Наприкінці 1934 р. старшина «Сокола-Батька» запланувала здійснити реформу організаційної діяльності. В обіжнику від 30 грудня 1934 р. підкреслено: «Уздоровлення сокільської організації і скермування життя сокільських гнізд у правильне, урегульоване русло є втеперішній хвилі найбільшою журою старшини «Сокола-Батька». Довгі роки не все згідної зі Сокільськими вимогами праці сокільських гнізд довели до того, що инша сокільська організація не має ще надто сильних підстав. Вона мусить у найближчих роках скріпитися у внутрі так матеріально і морально, щоби могла дорівняти сокільським організаціям инших сокільських народів» [3, арк. 1]. До здобутків товариства також можна віднести підготовку до проектованого крайового здвигу 1934 р.: «З цією метою у Львові і в повітах відбулося 19 тіловиховних курсів, організація руханково-вокального вечора, який замінив «загальний руханковий попис з переведеної руханки в зимовім сезоні», видання підручників, для здвигових вправ вільноруч для побратимів, посестер і учасників [5, арк. 6].

Однак, незважаючи на вжиті заходи, старшина «Сокола-Батька» в одному з обіжників (1934 р.) констатувала, що теперішній стан сокільських гнізд краю так під оглядом організаційним, як і тіловиховним «є назагал дуже лихий». Лише деякі гнізда ведуть «ширшу діяльність», однак і та діяльність не все є планова і згідна з сокільськими потребами. Немає «підручників, які обнімали б всеціло діяльність сокільського гнізда, та давали б вказівки, як цю діяльність перевести в життя. Навіть і тих кільканадцять підручників, які видав «Сокіл-Батько», не всі гнізда мають в своїх бібліотеках, бо лише одна четвертина гнізд набула ті підручники. Самозрозуміло, що через те

втворився такий стан, що сокільські гнізда не ведуть правильних тіловиховних вправ та не виконують інших завдань сокільської організації, а за це бавляться в аматорський гурток, оркестру або копаний м'яч» [5, арк. 2].

З цих причин старшина «Сокола–Батька» вирішила визнати 1935 р. роком оздоровлення сокільської організації та допомоги гніздам налагодження праці на місцях. З цією метою Сокіл–Батько почав видавати для гнізд щомісяця обіжники, в яких будуть визначені плани діяльності гнізда на визначений місяць разом з практичними порадами щодо його виконання. Старшина розуміла, що для цілкового оздоровлення організації товариства започаткована практика буде лише маленькою частиною праці, адже передусім необхідне усвідомлення гніздами виконання даного плану [5, арк. 18]. На жаль, напередодні Другої світової війни «Сокіл–Батько» не зумів розвинути задекларовані цілі у життя.

Таким чином, в умовах політичної системи Другої Речі Посполитої завдання сокільських товариств залишалось незмінним – «виховання своїх членів в дусі спортивного та духовного розвитку». Товариство проводило знану роботу щодо зміцнення своєї організаційної структури – упродовж міжвоєнного періоду ХХ ст. неодноразово скликалися позачергові збори, вносилися зміни у статут, змінювалися підходи щодо структури товариства, основних напрямів його діяльності.

Основними напрямками діяльності «Сокола–Батька» у досліджуваній період стали: 1) руханково–гімнастичний, спортивний; 2) протипожежний; 3) викуп «Українського городу»; 4) пропагандистсько–видавничий і національно–просвітницький. Найбільш масовими і популярними формами діяльності «Сокола–Батька» стали організація крайового здвигу (1934 р.), щорічних сокільських обласних, окружних, повітових, районних сокільських свят, «Запорізьких ігрищ», спортивних сокільських змагань із різних видів спорту, «Днів українського спортовця», сокільських свят, присвячених Т. Шевченкові, І. Франкові, М. Шашкевичу, сокільських чайних вечорів, фестин. Метою цих прилюдних виступів були: 1) вшанування великих історичних подій; 2) пропагування сокільської ідеї; 3) демонстрація громадянству результатів праці; 4) перевірка сил, організованості і тіловишколу членів.

Список використаних джерел

1. Сокіл–Батько. Спортивно–рахункове товариство у Львові. Альманах. 1894–1994. – Львів: РВО «Основа», 1996. – 512 с.
2. Сокільські вісти. – 1928. – Ч.4.
3. Центральний державний історичний архів України у м. Львові. – Ф.312. – Оп.1. – Спр.22.
4. Там само. – Спр.26.
5. Там само. – Спр.33.
6. Там само. – Спр.44.
7. Там само. – Спр.45.
8. Там само. – Спр.46.
9. Там само. – Спр.49.
10. Там само. – Спр.52.

References

1. Sokil–Bat'ko. Sportyvno–rakhunkove tovarystvo u L'vovi. Al'manakh. 1894–1994. – L'viv: RVO «Osnova», 1996. – 512 s.
2. Sokil's'ki visty. – 1928. – Ch.4.

3. Tsentral'nyy derzhavnyy istorychnyy arkhiv Ukrainy u m. L'vovi. – F.312. – Op.1. – Spr.22.
4. Tam samo. – Spr.26.
5. Tam samo. – Spr.33.
6. Tam samo. – Spr.44.
7. Tam samo. – Spr.45.
8. Tam samo. – Spr.46.
9. Tam samo. – Spr.49.
10. Tam samo. – Spr.52.

Kotov S. M., applicant of the Center for Research Ukrainian–Polish relations Ivan Krypiakevych Institute of Ukrainian Studies of the National Academy of Sciences of Ukraine (Ukraine, Lviv), inukr@inst-ukr.lviv.ua

The activity of the «Sokol» company in the conditions the political system of the Second Commonwealth

The activity of socol societies in the context of socio-cultural and political processes in Galicia during the interwar period of the twentieth century is analyzed. The organizational structure of the Ukrainian Sokol movement is described, the main directions of activity of Sokol nests are determined, concrete examples show the collaboration of «Sokol» with other national-cultural organizations, as well as the influence of social life on the formation of the worldview of Ukrainians in Galicia. It is noted that in promoting the heroic way of the Legion of the Ukrainian Sich Riflemen, while honoring the greatness of I. Mazepa, M. Shashkevich, T. Shevchenko, I. Franko and appreciating their importance in the national revival, the falcons, through the complex of national-patriotic measures, asserted in the minds of Ukrainians the land of faith in the need to fight for national law. It is proved that sporting, national and cultural activities of socol societies in Galicia, in the centers of Ukrainian emigration in Europe, South America in the interwar period of the twentieth century was of great importance for raising the level of national consciousness, preserving national memory and consolidating Ukrainians.

Keywords: «Sokol», ideology, sport, patriotism, national outlook.

* * *